

JOSEP LLUÍS CAROD-ROVIRA

Dues violències

El tret al clatell, el cotxe bomba, les amenaces o l'impost revolucionari, però també l'absurditat de l'anomenada *kale borroka*, de lluita de carrer, dibuixen un paisatge dolorós i complex. D'entrada ja és difícil de trobar cap relació directa entre l'assassinat de persones fora del País Basc i el "procés de construcció nacional", més enllà d'allò que implica d'ingerència en la nostra pròpia realitat política, que té una dinàmica, un estil i unes prioritats que no són, exactament, ni les basques ni les d'ETA, perquè cada terra fa sa guerra. Ningú s'imagina, possem per cas, que un hipotètic grup armat català comencés a fer atemptats a Euskadi, totalment al marge del context d'aquell país, envaint-ne l'espai, violentant-lo i modificant-hi, amb brutalitat, la quotidianitat de tothom? I que ho fes malgrat constatar de manera evident que, justament, les que més perjudicades en sortissin, de les seves accions, fossin les forces que defensen la sobirania del País Basc i el dret al mateix horitzó per als altres pobles? Però encara costa més d'endevinar què té a veure, precisament, amb el dret de l'autodeterminació i de la independència del poble basc la trencadissa de cabines telefòniques, la destrucció de caixers automàtics, l'incendi de contenidors o la destrossa d'autobusos o vagons de trens, tot serveis d'utilitat pública, a disposició de la ciutadania basca –inclosa la població abertzale– per a fer-li més fàcil la vida. Hi ha, doncs, un ús de la violència física amb intencionalitat política, protagonitzada per ETA, que rebutgem per motius ètics, però també polítics.

Però no és aquesta l'única violència que sofrim. Hi ha, també amb intencionalitat política, una altra violència, no pas física sinó institucional, mediàtica, administrativa, exercida per l'estat espanyol, promoguda pel PP i, amb un altre estil, també per una bona part del PSOE. En primer lloc, és dolorós d'afirmar-ho, però així com ETA col·loca la pistola sobre la taula per fer avançar les

seves idees, hi ha qui hi posa els morts causats per aquesta mateixa pistola amb el mateix objectiu. "El muerto es nuestro", afirmava a Terrassa un dirigent dels populars, fent xantatge emocional per pressionar políticament a l'hora de redactar el manifest unitari. Mala via, aquesta dels morts...

Nosaltres també tenim els nostres morts, els milers d'afusellats pel franquisme. I cap ni un dels responsables d'aquelles morts no va anar a la presó, ni la seva ignomínia ha estat mai considerada delictiva. I ningú no va poder

"Potser ja fóra hora que arregléssim la qüestió com a gent civilitzada. Parlant, negociant, dialogant. Amb qui? Amb tothom."

sortir al carrer a manifestar-se contra aquells crims, ni organitzar capelles ardents, ni minuts de silenci, ni manifestos unitaris.

La satanització del nacionalisme basc i català demostra fins a quin punt allò que més preocupa el PP i que més combat no és pas la violència, sinó la voluntat de sobirania, l'afirmació nacional no espanyola. I és aquesta obsessió malaltissa espanyola contra la diversitat, la pluralitat lingüística, cultural i nacional, allò que explica la incorporació del PSOE a l'estratègia criminalitzadora del PP. Així es demostrava que no s'allunyava de l'espai central de la política espanyola i que aquesta centralitat té, com a ingredient bàsic i imprescindible, l'a-

versió a la identitat nacional dels altres.

Aquesta segona violència condemna molt més les idees que no pas els mètodes i, d'una forma indecent, aprofita el rebuig social lògic dels procediments violents per condemnar també les idees que asseguruen que defensen a través del terrorisme. Com que ETA vol la independència d'Euskadi i ETA és terrorista, tothom que vulgui també la independència del País Basc és també un terrorista i s'ha acabat el bròquil...! Tant se val que uns ho facin mitjançant bombes i uns altres mitjançant vots, perquè, de fet, allò que realment és dolent, als seus ulls, és el que volen, no el que fan. Per comptes de desqualificar moralment els procediments, doncs, qui més desqualificat en surt són les idees. Seguint aquesta mecànica d'anàlisi haurem de començar a acusar tota la gent del PP sense excepció –i amb ells, familiars, amics, veïns i saludats– de franquistes, perquè Franco i el PP volen la mateixa cosa: la unitat d'Espanya, el manteniment de la integritat territorial de l'estat espanyol, la imposició d'un model nacional uniforme, una sola llengua, una sola cultura, una identitat única. Que Franco ho fes a través d'una guerra civil i de quaranta anys de dictadura i que el PP ho faci des d'una majoria absoluta democràtica deu tenir una importància menor. En fi, per aquest camí la perversió reflexiva no tindria aturador perquè ja es troba al llinar de la demència.

Ni ETA no ha aconseguit la independència d'Euskadi a través de la violència, ni Espanya no ha aconseguit de fer-nos desaparèixer mitjançant la violència d'estat, ni posar fi a ETA per la via repressiva... Atesos els fracassos, potser ja fóra hora que arregléssim la qüestió com a gent civilitzada. Com? Doncs, parlant, negociant, dialogant. Amb qui? Amb tothom. I com més aviat es faci, més víctimes ens estalviarem.

*Secretari general d'Esquerra
Republicana de Catalunya*